

Opinió

Ami, per tossut, no em guanya ningú. A casa, quan tot sovint m'ho recorden, jo sempre els dic el mateix: no és tossuderia, és insistència i ser constant. Més o menys com el Girona FC. Som tossuts de mena i insistirem en el nostre objectiu. En el cas del futbol és tornar a Primera Divisió. D'insistència ja n'ha tingut i de constància també. No soc dels que creu que el futbol ens en deu una, donades les pata-

Podem ser més tossuts encara...

David Céspedes

PERIODISTA

comes que ens n'hem endut, perquè, si fos així, la nostra casella de debit seria tan gran que cada temporada hauríem de guanyar la Champions League. El desig és que ho tornem a fer, que ho tornem a intentar una vegada més i les que facin falta perquè precisament això comporta la tossuderia, no deixar mai d'insistir en un objectiu. Aquesta ha de ser l'actitud sense deixar de banda que la decepció és majúscula i que tardarem encara uns

dies a acomiadar el dol. Hauríem d'examinar perquè no som capaços de, en el moment just, fer el pas decisiu per aconseguir l'objectiu final. De ben segur que algun analista o un psicòleg esportiu ens ho sabria dir. El nostre desig és poder tornar a l'estadi i sentir per la megafonia l'encoratjadora veu de l'Albert Bassas cridant som-hi afició, som-hi Montilivi, endavant Girona! I si no, sempre ens quedarà ...un altre sopar oi, **Santi Guevara?**

Vacunes a més de restriccions

Matías Vallés

Mentre els nous moralistes corregeixen el petó del príncep a Blancaneus, dos conceptes tan repel·lents per a l'essència humana com «distància social» o «immunitat de ramat» esdevenen la clau d'arc de la convivència. L'èxit de la vacunació, un procés que avui concentra a tot el planeta, depèn abans de l'acceptació massiva dels fàrmacs involucrats que de la seva qualitat intrínseca. L'hostilitat a la injecció no serà compensada per les virtuts del preparat. I excepte per als que prediquen la bondat inherent al mamífer bípede, l'impuls cap a la immunització artificial no procedeix del reclamat «o mataràs a la teva àvia», sinó del pragmàtic «o et quedaràs sense sortir de casa».

Vacunació igual a alliberament. Altrament, el món té un altre problema. Durant la primera meitat de l'any, s'ha predicat l'exemple de la injecció aclaparadora en països com Israel, Xile o el Regne Unit. No obstant això, els orgullosos primers de la classe admeten un retrocés en la tornada a la normalitat, davant els repunts o rebrots que dos mesos enrere es presumien altament improbables. Quan s'observa que la injecció i les seves seqüeles no porten aparellat un aixecament immediat de les barreres, s'estén el desànim que al seu torn comportarà una menor protecció col·lectiva. Vegi's a aquest efecte l'alentiment admès a França o els Estats Units, amb un retrocés d'un quinze per cent en les dosis administrades respecte de la setmana anterior.

Un menú de vacunes amb guarnició de restriccions serà difícil de pair. Si els governants mundials no fossin especialistes en dissimular la gravetat de la situació, s'advertiria la magnitud del seu desconcert. Davant dels qui encadenarien a la humanitat durant anys sense preocupar-se per les conseqüències, els partidaris d'una vacunació crítica han de donar suport a la via espanyola, tan descurada en aparença. Sense l'esperança de tornar a l'estadi, no hi ha vacunes que valguin.

Cartes

Les cartes que els lectors envien a aquesta secció han de ser originals i exclusives i han d'arribar mecanografiades (amb una extensió màxima de 20 línies o 2.000 caràcters), signades, amb el número de DNI, adreça i telèfon de l'autor. No es publicaran cartes signades amb pseudònim ni amb inicials. Les cartes es poden enviar per correu electrònic, a l'adreça opinio@ddg.cat

Alta professionalitat i humanitat

JOSEP RAMIÓ PUJADAS GIRONA

■ La malaltia o un simple accident és l'ocasió que sovint et permet descobrir aspectes de cada persona –delicadesa, amistat, comprensió...– que potser ens havien passat desapercebuts; en veure com et tracten i s'interessen per tu, et sents més valorat i estimat.

Una inoportuna caiguda, amb la consegüent fractura de l'húmer, em va portar al carrer Juli Garreta, concretament al Centre de Rehabilitació de la **Clínica Girona**.

Des d'un bon començament, vaig percebre l'alt nivell professional dels fisioterapeutes, o més vulgarment dit «fisios», així com també el bon funcionament de les seves instal·lacions.

També cal ponderar l'òptima competència humana i vocacional: des de la bona acollida que t'ofereix el Dr. López de Letona, metge rehabilitador del Centre, passant per la supervisora, la Susanna Garriga, fins a l'últim «fisio» en pràctiques.

No estic parlant de coses extraordinàries, que n'hi ha, sinó d'aquest saber fer amb esperit

generós, competència, higiene, tot allò que cal fer; per exemple, entre moltes altres qüestions, estar atent a l'estat d'ànim del pacient per donar-li la resposta i el suport que necessita en cada moment.

Felicitats i gràcies. Coratge i no defalliu.

Habitatges buits a Girona

MARIA FIGA SASTREGENER SALT

■ Fa la sensació que la burocràcia no pot acabar de superar certs entrebancs.

El govern de Madrid no para de fer passos endavant i endarrerir respecte a la llei d'habitatge, mentrestant, a Salt i Girona no parem de veure com s'efectuen desnonaments de famílies amb gent gran, menors d'edat, etc.

La qüestió és prou greu quan ens posem a pensar quins habitatges estan buits i per què. En un context de postpandèmia, a Girona existeix un gran nombre d'habitatges buits a mans de grans tenidors. Empreses com la SAREB, nascudes del rescat públic, aprofiten l'endarreriment de les lleis d'habitatge per engrandir el seu negoci.

En certes ocasions, s'ha demanat ajuda a l'Ajuntament de

Girona, per tal que interpeli aquestes empreses respecte al gran nombre de desnonaments que hi està havent. L'Ajuntament de Girona compta amb un fons per tal de comprar o llogar habitatges a persones amb vulnerabilitat. Ara bé, lidiar amb les institucions és una odissea que només emprenen les persones i els projectes que estan prou desesperats. Paraules buides, canvis a última hora, endarreriment de reunions, etc. La falta de voluntat política se suma al gran poder que tenen la SAREB i altres entitats bancàries.

Bisbes, empresaris i indults

JAIME SERRANO DE QUINTANA

PRESIDENT DE L'ASSOCIACIÓ CULTURAL GERONA INMORTAL

■ Anem de sorpresa en sorpresa (encara que realment no tanta). L'episcopat català aposta per l'indult als dirigents secessionistes condemnats, mitjançant la frase tan recorreguda del «diàleg», com si això fos possible en una qüestió d'aquesta naturalesa, i per a més inri, la Conferència Episcopal Espanyola mitjançant la declaració del seu president Juan José Omella Omella, al mateix

temps arquebisbe de Barcelona, se solidaritza amb els primers.

En ambdós casos existeix una incompetència de jurisdicció. És cert que dins l'esmentada entitat eclesial espanyola hi ha hagut profundes divergències; per tal motiu seria molt pertinent que els bisbes dissidents fessin pública la seva oposició, com ha fet molt dignament Monsenyor Jesús Sanz, Arquebisbe d'Oviedo.

Una cosa semblant ha passat amb les declaracions que, en el mateix sentit, ha pronunciat el president de la CEOE, el Sr. Antonio Garamendi Lacanda. Suposem que argumentant raons de caire econòmic. Però des de quan els interessos econòmics, per molt legítims que fossin, poden subvertir l'interès nacional i qüestionar la unitat nacional!

Ens neguem a creure que tot l'empresariat espanyol estigui d'acord amb el seu president, paradoxalment condecorat amb la Creu del Mèrit Militar (...?).

Total, que entre aquells que no enganyen ningú i es mantenen fermes amb la seva idea de trencar Espanya, i els seus avaladors, ens estan conduint a un carreró sense sortida que només Déu sap com acabarà.

El José María Aznar de la setmana passada ens recorda aquell professor sobrepassat que amenaçava els alumnes de fer una llista i enviar-la a la direcció: «Al proper que aixequi la veu l'apuntaré i ja s'ho trobarà. Joan, estàs a mitja passa que t'apunti. Allà al fons n'hi ha dos que ja els he apuntat i segur que s'ho pensen. Us apuntaré a tots! No me'n deixaré ni un! I quan us arribi el càstig, no em vingueu a plorar!». No cal dir que aquesta demostració d'histèria era el millor combustible perquè la classe sencera entrés en mode desobediència revolucionària. Sabia greu per al pobre ensenyant, que potser era molt bona persona i molt dotat per donar sortida a la seva formació, però en un ofici diferent al de pastor d'un ramat de canalla que havia abandonat l'obediència infantil i encara no havia assolit la responsabilitat adulta. D'Aznar no es pot dir que li manqui el

Ets a la llista! I tu! I tu també!

Xavier Domènech

tremper per enfrontar adversitats, i la capacitat de fer-se el desentès a mitja societat revoltada l'ha mostrada a bastament tant quan governava (guerra de l'Iraq) com després (conspiranoia d'Atocha), però aquests

dies es comporta com aquell professor desbordat. La posició de la Conferència Episcopal Espanyola i del president de la CEOE en relació amb els indults dels presos del procés l'ha agafat tant de sorpresa que l'ha deixat catatònic. En l'esquema tradicional de la política espanyola, tant la gran patronal com l'alta jerarquia catòlica han estat grans aliats del partit conservador, per raons comprensibles: l'esquerra apuja els impostos i el salari mínim, i legalitza el divorci, l'avortament i l'eutanàsia. «Empresaris i bisbes seran sempre nostres», pensen a la FAES. I vet aquí que, de sobte, uns i altres es desmarquen de la campanya furiosa de **Casado** en contra dels indults. Desconcertat i rabiüt, Aznar amenaça a discreció: «T'he apuntat! I a tu! I a tu també! I amb bolígraf, que no s'esborra! No riguis, no, que ja plorars!». Penós? Costarà bastant que aquest home em faci pena.